

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Тридесет и девет

Jeff Pippenger

2026-02-02

Число тридесет и девет

Вътрешният омега-краеъгълен изпит, който следва външния алфа-основополагащ изпит от 2024 година, изисква определение на „складилището“ и на „храната“, която се пази в складилището. Изпитът е пророчески и има вътрешна и външна линия на истината. Скъпоценностите остатъкът на Джеймс Уайт ли са, или са истините на Божието Слово? Те са и двете.

На 9/11 Божият народ бе призван да изяде малката книжка и да се върне към древните пътища на Еремия, където тогава бяха положени основите. На 9/11 бе видяно, че когато на Йоан, в единадесета глава на Откровение, му бе казано да измери, му бе казано да измери две неща. Бе му казано да измери и храма, и поклонниците в него. Бе му казано да остави външния двор на 1,260-те години, през които езичниците тъпчеха светилището и войнството. Светилището и войнството са храмът и поклонниците в него.

През 2023 г. същият ангел, който бе слязъл при 9/11, слезе отново, разпечатвайки вестта на Среднощния вик, а след това през 2024 г. външното основополагащо изпитание дали символът на Рим все още утвърждава видението, както бе сторил за милеритите.

„Отворените прозорци“ на небето обозначават настъпването на вътрешния омега-изпит на храма и призова да се „върнете“. Изпитът изисква да бъдат разпознати два символа. Когато третият ангел дойде през 1844 година, а след това отново на 11 септември, на Йоан е казано да измери храма и поклонниците в него, като по този начин се обозначава пророческо дело на измерване на храма и поклонниците през 2023 година. Малахия повдига въпроса какво е „складът“ и какво е „храната“. Същите тези въпроси в съня на Милър биха били: какво е „ковчезето“ и какво са „скъпоценните камъни“.

Сънят на Милър определя отворените небесни прозорци като мястото, където тържествуващата църква от Откровение деветнадесета глава е издигната в бял висон, за да възседне белите коне на войнството на Господа на Силите. Отворените прозорци са мястото, откъдето се излива благословието или проклятието на Малахия. Отвореният прозорец на Милър е мястото, където боклукът е отстранен и скъпоценностите са събрани в ковчезето.

Първото споменаване на небесните прозорци е в разказа за Ной; и когато тези прозорци се отвориха, дъжд вали четиридесет дни и четиридесет нощи. Когато прозорците се отворят, осем души са в ковчега. Кръщението при Червено море въведе четиридесет години на

странстване, докато Йордан не бе преминат. Когато по-късно Христос бе кръстен на същото това място, Той бе отведен в пустинята за четиридесет дни. Когато възкръсна, както бе предобразено чрез Неговото кръщение, Той поучаваше учениците четиридесет дни, преди да се възнесе на небето.

Когато църквата се промени от църква воюваща в църква тържествуваща, тридесетгодишният цар Давид ще царува четиридесет години. Тържествуващата църква е представена чрез пророк, свещеник и цар. Пророкът, който беше на тридесет години, когато започна своето служение от двадесет и две години, беше Езекиил, и той започна това служение, когато небесата се отвориха.

И стана в тридесетата година, в четвъртия месец, на петия ден от месеца, когато бях между пленниците при реката Ховар, че небесата се отвориха и аз видях Божи видения. Езекиил 1:1.

На тридесет години Йосиф започна да царува като свещеник и бе изправен пред източния вятър на исляма, който донесе разрастваща се криза, позволила на Египет, змея, който лежи в морето, да установи едно световно правителство. В тази криза Йосиф събра храната в житниците.

През юли 2023 г. в пустинята се чу глас, а след това Лъвът от Юдовото племе започна да разпечатва вестта на Среднощния вик. През 2024 г. външният основополагащ алфа тест отдели две категории и процесът на разпечатване продължи. Сега, през 2026 г., е настъпил вътрешният омега тест на храма, който отново ще отдели две категории.

Свещената седмица, в която Христос, като Вестителя на Завета, потвърди завета с мнозина, е външният двор и светилището. Периодът от 22 октомври 1844 г. до момента, когато Михаил се изправи (както направи в края на онази свещена седмица, когато Стефан бе убит с камъни), е Пресветото място. Пролетните празници се изпълниха в свещената седмица и са алфата на празниците, а есенните празници — на тръбите в първия ден, Денят на умилоствението в десетия ден, а след това празникът на шатрите от петнадесетия до двадесет и втория ден — са омегата на празниците.

„По същия начин и преобразите, които се отнасят до второто пришествие, трябва да се изпълнят във времето, посочено в символичната служба. В Мойсеевата система очистването на светилището, или великият Ден на умилоствението, настъпваше на десетия ден от седмия юдейски месец (Левит 16:29–34), когато първосвещеникът, след като беше извършил умилоствение за целия Израил и така беше отстранил греховете им от светилището, излизаше и благославяше народа. Така се вярваше, че Христос, нашият велик Първосвещеник, ще се яви, за да очисти земята чрез унищожаването на греха и грешниците и да благослови Своя очакващ народ с безсмъртие. Десетият ден от седмия месец, великият Ден на умилоствението, времето на очистването на светилището, който през 1844 година се падаше на двадесет и втори октомври, се приемаше за времето на Господното идване. Това беше в съгласие с вече представените доказателства, че 2300-те дни ще завършат през есента, и заключението изглеждаше

неустоимо.“

„В притчата от Матей 25 времето на очакване и задрямване е последвано от идването на младоженеца. Това беше в съгласие с току-що изложените доводи, както от пророчеството, така и от прообразите. Те носеха силно убеждение в своята истинност; и „среднощният вик“ беше възвестен от хиляди вярващи.“

„Като приливна вълна движението премина над страната. От град на град, от село на село и в отдалечени селски места то се разпротря, докато чакащият Божи народ не бе напълно събуден. Фанатизмът изчезна пред тази вест, както ранната слана пред изгряващото слънце. Вярващите видяха как съмнението и недоумението им бяха отстранени, а надеждата и смелостта оживиха сърцата им. Делото беше свободно от онези крайности, които неизменно се проявяват, когато има човешка възбуда без направляващото влияние на Божието слово и Дух. По своя характер то приличаше на онези времена на смирение и завръщане при Господа, които сред древния Израил следваха вестите на изобличение от Неговите служители. То носеше белезите, които отличават Божието дело във всеки век. Имаше малко екстатична радост, но по-скоро дълбоко изпитване на сърцето, изповядване на греха и отричане от света. Подготовката за среща с Господа беше бремето на измъчени духове. Имаше постоянна молитва и безрезервно посвещение на Бога.“ Великата борба, 400.

Пролетните празници се изпълниха в свещената седмица, а ранният, или алфа, дъжд тогава се изля в Петдесетница, като по този начин предобразяваше изливането на късния дъжд в есенните празници. Тези пролетни празници са изложени в Левит 23, стихове от първи до двадесет и втори. Есенните празници са в стихове от 23 до 44. 2300 години ви довеждат до 1844. Двадесет и два стиха за пролетните празници и двадесет и два стиха за есенните празници. Два набора по двадесет и два в двадесет и трета глава.

Празникът на тръбите беше предупреждение, че след десет дни ще настъпи съд, а празникът на шатрите беше тържество на радост за греховете, които бяха простени в Деня на умилоствението. Съботата и осмият ден след празника представляват хилядогодишната съботна почивка на земята.

Но, възлюбени, не бъдете в неведение за едно това, че един ден е пред Господа като хиляда години, и хиляда години — като един ден. 2 Peter 3:8.

Първият ангел възвести откриването на съда, и на това пророческо равнище 1798 г., която беше Данаиловото „време на края“, е изпълнението на празника на тръбите; но на 11 август 1840 г. разпечатаната вест на първия ангел от 1798 г. бе овластена чрез изпълнението на пророчеството за второто горко. Ислямът е част от предупреждението на празника на тръбите, което възвестява приближаващия ден на съда.

За онези, които са склонни да видят, есенните празници на тръбите и шатрите представляват алфа и омега празници, с съд в средата. Не е случайно, че тези празници са посочени в Левит двадесет и трета глава. Двадесет и три е символът на умилоствението. Не е случайно, че първият празник е на първия ден от седмия месец и че последният празник

завършва на двадесет и втория ден. Празникът на тръбите е първата буква от еврейската азбука, Денят на умилоствението е средната буква, а празникът на шатрите е двадесет и втората буква от еврейската азбука.

Двадесет и трета глава, стихове 23 до 44 от Левит, представлява двадесет и два стиха, поставени в рамките на „рамката на истината“. Десетият ден в средата обозначава изпит, защото десет е символ на изпит, а Денят на умилоствението е мястото, където бунтът на изгубените се регистрира и разрешава, и този бунт е представен от тринадесетата буква на еврейската азбука. Средната буква на еврейската дума за истина е тринадесетата, и тя съответства на десетия ден от седмия месец, и като ориентир притежава пророческите характеристики на еврейската азбука и на конкретния ден. Десет плюс тринадесет е двадесет и три. Седемдесет е сборът от 10 по 7, и десетият ден от седмия месец също се приравнява на седемдесет, което е символ на края на благодатното време.

Тогава Петър дойде при Него и каза: Господи, колко пъти да съгреша брат ми против мене, и аз да му простя? До седем пъти ли? Иисус му казва: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем. Матей 18:21, 22.

Четиристотин и деветдесет години бяха отредени за древния Израил. Тези години бяха отсечени от двете хиляди и триста години и бяха представени като седемдесет седмици, така че Исус посочи, че пределът на изпитателното време е четиристотин и деветдесет години, което е представено чрез „седемдесет“ седмици в Даниил 9.

Седемдесет седмици са определени за твой народ и за твой свети град, за да се довърши престъплението, да се направи край на греховете, да се извърши умилоствение за беззаконието, да се въведе вечна правда, да се запечата видение и пророчество и да се помаже Пресветото. Даниил 9:24.

Еврейската дума, преведена като „отсечени“, се употребява единствено в този стих в Стария Завет и означава „определени“ или „постановени“. Тя е различна от думата, която обикновено се употребява и се превежда като „отсечени“, и която се основава на това, че Аврам разсече жертвите в първата стъпка на завета в Битие петнадесета глава. Беше „определено“ и „постановено“, че Израил ще има четиристотин и деветдесет години изпитателно време, а след това ще бъде отсечен като Божий заветен народ. Две различни „отсичания“; едното представя периода като изпитателен период, който е бил „отсечен“ от по-голямо число чрез числото седемдесет, а когато Йоилото „ново вино“ бъде „отсечено“ от устата им, изпитателното време приключва. Седемдесет представлява края на изпитателното време.

Есенните празници съдържат трите стъпки на еврейската дума „истина“. Есенните празници започват в Левит 23:23, средният ориентир на Деня на умилоствението е десетият ден и тринадесетата буква, което е равно на 23, а празникът Шатроразпъване завършва на двадесет и втория ден, а след това следва велик съботен ден след празника, и откъсът завършва в 23:44.

Левит означава левитското свещенство. Пролетните празници са представени в глава 23:1–22, а след това есенните празници са представени в 23:23–44. Пролетните празници са представени чрез двадесет и два стиха, а еврейската азбука е от двадесет и две букви. Есенните празници също са изложени в двадесет и два стиха. Празникът на тръбите възвестява приближаването на съда в Деня на умилоствението. След това празникът Шатороразпъване трае седем дни и завършва на двадесет и втория ден от седмия месец. Първият от седемте дни беше церемониална събота, както и осмият ден, който беше денят след седемдневния празник. Първият и осмият ден правят осмия ден символ на осмото, което е от седемте.

Говори на израилевите синове, като кажеш: На петнадесетия ден от този седми месец да бъде празникът на шатрите в продължение на седем дни за Господа. На първия ден да има свято събрание; никаква робска работа да не вършите в него. Седем дни принасяйте огнена жертва на Господа; на осмия ден да имате свято събрание и да принесете огнена жертва на Господа; това е тържествено събрание; никаква робска работа да не вършите в него. ... Също на петнадесетия ден от седмия месец, когато съберете плодовете на земята, празнувайте празник на Господа седем дни: на първия ден да бъде съботна почивка, и на осмия ден да бъде съботна почивка. Левит 23:34–36, 39.

Церемониалната събота на осмия ден представлява съботата на хилядолетието, която следва празника Шатороразпъване. Скитането на древния Израил в пустинята в продължение на четиридесет години се възпоменава чрез живеене в шатри през дните на празника Шатороразпъване и то представлява не само изливането на късния дъжд, но и времето на Якововата скръб, когато ангели са повели верните Божии чеда в хълмовете и планините за защита.

„Във времето на скръбта всички ние побягнахме от градовете и селата, но бяхме преследвани от нечестивите, които влизаха в домовете на светиите с меч. Те вдигаха меча, за да ни убият, но той се чупеше и падаше безсилен като сламка. Тогава всички ние викахме денем и нощем за избавление, и викът се издигна пред Бога. Слънцето изгря, а луната спря. Потоците престанаха да текат. Надигаха се тъмни, тежки облаци и се сблъскаха един с друг. Но имаше едно светло място на установена слава, откъдето дойде гласът Божий като шум от много води, който разтърси небесата и земята. Небето се отваряше и затваряше и беше в смут. Планините се люлееха като тръстика на вятъра и разхвърляха наоколо назъбени скали. Морето кипеше като котел и изхвърляше камъни върху сушата. И когато Бог изговори деня и часа на Исусовото идване и предаде вечния завет на Своя народ, Той изговори едно изречение, а после замлъкваше, докато думите отекваха по земята. Израилът Божий стоеше с очи, устремени нагоре, вслушвайки се в думите, когато излизаха от устата на Йехова и отекваха по земята като тътена на най-силния гръм. Това беше страшно тържествено. В края на всяко изречение светиите възкликаваха: Слава! Алилуя! Лицата им бяха озарени от Божията слава; и те сияеха от славата, както лицето на Мойсей сияеше, когато слизаше от Синай. Нечестивите не можеха да ги гледат поради славата. И когато безкрайното благословение бе произнесено над онези, които бяха почели Бога, като пазеха съботата Му свята, се

надигна могъщ победен вик над Звяра и над неговия Образ.“

„Тогава започна юбилеят, когато земята трябваше да почива.“ Review and Herald, 21 юли 1851 г.

Исус се завръща и земята почива хиляда години, както е предобразено от седмогодишната събота на земята и юбилея. В трети стих на Левит двадесет и трета глава седмодневната събота за човека е посочена като въведение към главата, която завършва с осмия ден, тоест този от седемте, и представлява седмогодишната събота за почивката на земята.

И Господ говори на Моисей, като каза: Говори на израилевите синове и им кажи: Относно Господните празници, които ще прогласявате за свети събрания — това са Моите празници. Шест дни да се върши работа; а седмият ден е събота на почивка, свято събрание; никаква работа да не вършите в него: това е Господната събота във всичките ви жилища. Левит 23:1–3.

Алфата на двадесет и трета глава е съботата на седмия ден, а омегата на главата е хилядата години, през които земята е пуста, което е било предобразено чрез съботата на седмата година за земята и юбилея. Алфата на главата са пролетните празници, които започват със съботата на седмия ден и завършват в двадесет и втори стих; докато омегата на главата завършва на двадесет и втория ден от седмия месец, последван от церемониалната събота на осмия ден, която представлява съботата на седмата година за земята.

Стихове от първи до двадесет и втори представят делото на Христос като Небесен Първосвещеник в Светото място; стихове от двадесет и трети до четиридесет и четвърти представят Неговото дело в Пресветото място. Левит е символ на свещениците и представя първосвещеническото служение на Христос. Алфа-съботата на седмия ден се простира назад към сътворението, а омега-съботата на седмата година се простира до Земята, направена нова. Двадесет и трета глава на Левит в исторически план обхваща периода от сътворението до новото сътворение.

Радостта или срамът на пророческата вест е символ на онези, които имат вестта на Среднощния вик или нейна подправка. Докато тази истина не бъде взета предвид в повествованието, въпросът, който поражда срама, остава пропуснат. Онези, които притежават истинското масло, няма да пропуснат тази точка. Радостта е представена от онези, чиито грехове са били отстранени, и те са изобразени от празнуващите празника на шатрите.

И Словото стана плът и пребиваваше между нас, (и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца,) пълно с благодат и истина. Йоан 1:14.

Гръцката дума, преведена като „обитаваше“, означава „да скиниява“. Исус стана плът и скинияваше с нас. Той прие нашето човешко естество, нашата скиния, нашата шатра, нашия навес, нашата плът. Петър го каза така:

Да, намирам за право, докле съм в тази скиния, да ви подбуждам чрез напомняне; като зная, че скоро трябва да сваля тази моя скиния, както и нашият Господ Исус Христос ми

е показал. 2 Петрово 1:13, 14.

Павел го изрази така:

Защото знаем, че ако земният ни дом, тази скиния, се разруши, имаме от Бога здание, дом неръкотворен, вечен на небесата. Защото в това стенем, като горещо желаем да се облечем с нашето небесно жилище; ако само, като бъдем облечени, не се намерим голи. Защото ние, които сме в тази скиния, стенем, обременени; не понеже желаем да бъдем съблечени, а облечени отгоре, за да бъде смъртното погълнато от живота. 2 Коринтяни 5:1–4.

Празникът на шатрите е символ на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което се извършва, когато небесните прозорци се отворят. Когато греховете на сто четиридесет и четирите хиляди бъдат премахнати, Светият Дух ще бъде излян без мярка върху тържествуващата църква. Съдът е завършен за сто четиридесет и четирите хиляди и онези, които са запечатани, излизат да прогласят високия вик на третия ангел под силата на Светия Дух, както е представено чрез Празника на шатрите.

Нашето тяло е храм и шатра, която е скиния. Онези, които се събираха в Йерусалим, за да празнуват празника на шатрите, празнуваха това, че греховете им бяха заличени. Мойсей бе употребен да издигне скинията в пустинята, а празникът на шатрите накрая се празнуваше чрез живеене в колиби в пустинята, защото Исус винаги онагледява края чрез началото.

Затова, свети братя, участници в небесното призвание, размислете върху Апостола и Първосвещеника на нашето изповедание, Христос Исус, Който бе верен на Онзи, Който Го постави, както и Мойсей беше верен в целия Негов дом. Защото Този бе сетен за достоен за по-голяма слава от Мойсей, доколкото Този, Който е съградил дома, има повече чест от дома. Понеже всеки дом се съгражда от някого; а Този, Който е съградил всичко, е Бог. И Мойсей наистина беше верен в целия Негов дом като служител, за свидетелство на онова, което имаше да се изговори по-късно; а Христос — като Син над Неговия дом; чийто дом сме ние, ако удържим твърдо дръзновението и похвалата на надеждата докрай. Евреи 3:1–6.

Мойсей беше верният слуга, когото Бог употреби, за да издигне скинийния храм, но Христос като Първосвещеник и Апостол има по-голяма чест от слугата Мойсей. Всеки дом — от скинийния храм на Мойсей, през храма на Соломон, до четиридесет и шест години преустройвания храм на Ирод, човешкия храм с неговите 46 хромозоми и милеритския храм от 1798 до 1844 година — беше построен от Бога. В пророческата линия на различните проявления на храмове, която започва в Едемската градина, после, след грехопадението, при портата на градината, а след потопа — при жертвениците, чак до Мойсей, трите основни ориентира са Мойсей, Христос и сто четиридесет и четирите хиляди.

Мойсей и Христос представляват алфата и омегата на древния Израил, а заедно представляват съчетанието на човешкото и Божественото, което е представено и от сто четиридесет и четирите хиляди. При идването на третия ангел, в единадесета глава на Откровение, на Йоан е казано да измери храма, а при идването на същия този ангел на 9/11

на Йоан отново е казано да измери храма. И в двата случая му е казано да остави външния двор от 1,260 дни. През 2023 г. същият ангел дойде и Божият народ сега е призван да измери храма. Хилядата двеста и шестдесет дни, или три дни и половина, завършиха през 2023 г., и от този момент до непосредствено преди неделния закон храмът трябва да бъде издигнат. 2024 г. отбеляза полагането на основите и видя бунта, проявен като група, която „презираше деня на малките неща“, протестирайки срещу идентифицирането от Милър на символа, който установява видението.

И още словото Господне дойде към мен и рече: Ръцете на Зоровавел положиха основите на този дом; неговите ръце и ще го довършат; и ще познаеш, че Господ на Силите ме е изпратил при вас. Защото кой е презрял деня на малките начала? Понеже те ще се зарадват и ще видят отвеса в ръката на Зоровавел с онези седем; те са очите на Господа, които обхождат насам-натам по цялата земя. Захария 4:8–10.

Да се отхвърли отъждествяването на Милър, че именно Рим утвърждава видението, означава да се отхвърлят основите, и това е „да презреш деня на малките неща“. Милеристкото движение беше алфа-движението на първия и втория ангел, а движението на сто четиридесет и четирите хиляди е омега-движението на третия ангел. То е двадесет и два пъти по-мощно от алфата. В този пророчески смисъл основите на милеристкото движение са „денят на малките неща“. Да се презре която и да е основополагаща истина, представена върху двете плочи на Авакум, означава смърт, защото видението, което е утвърдено в четиринадесети стих на Даниил единадесета глава, е същото видение, което Соломон посочи.

Където няма видение, народът загива; а онзи, който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Видението за връхния камък е чудно, защото разкрива, че основополагащият крайъгълен камък е също и връхният камък, но с двадесет и два пъти по-голяма сила.

Алфа-основополагащият изпит от 2024 г. беше външната интелектуална вест на запечатването, а омега-храмовият изпит от 2026 г. е вътрешната духовна вест на запечатването. Едната определя образа и белега на звяра, а другата — образа и белега на Бога. Този омега-вътрешен изпит е представен чрез двата символа в съня на Милър, които трябва да бъдат определени в контекста на събитията на последните дни. Какво е житницата? и какво е храната?

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

Юдейският брак по времето на Исус протичаше в три основни етапа, често разпределени в продължение на месеци или една година. Първата стъпка беше законният брак, наричан обручение, при който бракът се установяваше юридически, но невестата и младоженецът оставаха разделени, докато младоженецът се връщаше в дома на баща си, за да приготи място за своята невеста. Ето защо Мария, жената на Йосиф, беше наричана негова жена още преди да заживеят заедно. Невярност през този период се считаше за прелюбодеяство.

Периодът на очакване беше неопределен и можеше да продължи дни, седмици или месеци. Тази неопределеност е съществен елемент от притчата. Бащата можеше да изчака до една година, за да потвърди девствеността на невестата. Младоженецът не обявяваше точния ден или час на своето завръщане, защото решението кога да стане това принадлежеше на баща му; така невестата знаеше, че сватбата предстои — но не и кога. Тази неопределеност беше умишлена и докато бащата не заповядаше на младоженеца да отиде и да вземе невестата си, всичко свързано с това се забавяше.

Когато бащата казваше: „иди и вземи невестата си“, младоженецът идваше нощем, с приятели, с възгласи и при тръбен звук. Това винаги ставаше нощем, за да се избегне пътуването на дълги разстояния в дневната жегата, която може да бъде потискаща в земята на Израил. Изискваха се факли и масло, защото нямаше улично осветление, а шествието можеше да продължи с часове. Действителният ритуален израз в древните еврейски бракове, който се прогласяваше по време на шествията, беше: „Ето, младоженецът иде!“

Девиците (приятелките на невестата) в притчата не бяха случайни жени; те бяха нейните придружителки, очаквани да се присъединят към шествието и длъжни да бъдат готови по всяко време, като носят собственото си масло, за да осветят пътя към дома на младоженеца. Факлите изгаряха бързо, затова беше необходимо да се носи допълнително масло в случай на дълго пътуване. Не съществуваше общо споделяне на маслото.

Забавянето е нормално явление в древното шествие и брачен обичай и не е представлявало културен проблем. Закъсненията са били очаквани, а заспиването е било нещо обичайно. Разграничението не е в спането, а в подготовката, не в бодърстването. Неразумните девици не са предвидили забавяне, както са направили разумните. Всеки би заспал, защото периодът от законното сгодяване до брачното съединяване може да продължи една година.

Щом шествието достигнеше дома на младоженеца, започваше брачният пир и вратата се затваряше окончателно, а закъснелите не биваха допускани. Това не беше жестокост — това беше обичай, защото всеки, който почукаше по-късно, след като вратата вече бе затворена, означаваше, че не е бил част от шествието.

Исус не измисляше образи, нито даде обяснение на тази притча, както често правеше. Той нямаше нужда да дава обяснение, защото всички тези културни подробности бяха напълно разбираеми за Неговите слушатели. Исус посочваше един буквален източен брак, а не абстракция.

Подробностите са напълно потвърдени от еврейското свидетелство, както и от историците от римския и гръцкия период.

Мишната (II в. сл. Хр., но съхраняваща обичаи от храмовата епоха преди 70 г. сл. Хр.)

Талмудът (по-късна компилация, но цитираща по-ранна практика)

Йосиф Флавий (юдейски историк от I век)

Рабинска сватбена литургия и правни разисквания

Гръко-римски наблюдатели на Юдея

Йосиф Флавий не дава подреден „сватбен наръчник“, но правните и културните подробности, които той приема за даденост, съвпадат напълно с описанията в Мишната и Талмуда. Мишната е основният източник.

Притчата поразяваше с такава сила юдейския слушател от I век, защото в Матей 25 нищо не се нуждаеше от обяснение. Пристигането в полунощ беше обичайно, светилниците и маслото бяха очевидна необходимост, а закъснението между законното брачно сгодяване и полунощното шествие беше очаквано, и затворената врата беше стандартна практика! Девиците, които бяха изключени, се срамуваха, а за юдейската аудитория от времето на Исус срамът на неразумните девици беше напълно заслужен. Тъй като напълно познаваше ритуала, аудиторията на Исус не би изпитала никакво съчувствие към неразумните девици, защото всеки знаеше, че подготовката е абсолютно задължение за всяка девица, която е била поканена да участва в шествието. Тези истини бяха толкова очевидни за юдейската аудитория, че Исус никога не е имал нужда да дава каквото и да било обяснение на притчата.